

Csókba-ölelésbe fojtani minden szenvedélyt. Nem törődve a jövővel, a jelen édes világában kellene ma, most élniök.

□ Nem törődve a jövővel . . .

□ De fog-e ez a férfi, akit ő szeretve tisztel, félelmesen becsül, házasságában gyenge lenni. Meg fogja-e csalni tudni azt a nőt, a feleségét, kinek hűségét szavát adja, bár eddigi élete léhasága kényszeríti e házassági lépésre.

□ Nem erősebb a férfi a gyarló nőnél? nem gyengébbek érzelmei a nő igaz szerelménél? nem rettegi a férfi jobban a házassági perpatvart, mint a szenvedélyes, őszinte érzelmű nő a napvilágos botrányt?

□ Valóban így érzi, hogy ez a férfi, ki őt most utoljára vonja magához, gyengébb, de becsületesebb mint ő.

□ S rettenetes borzadályossággal tűnik elébe most a megtévelyedett élet, a bűn megbocsájthatatlan mélysége, a becsstelenség sivár, összemorzsoló hatalma. Most először ébred nagy bűnének tudatára; most először hiszi jogosnak a társadalmi tisztesség parancsoló szavát; most először látja be, hogy nem volt joga megcsalni az urát, kit a sors hitvestársául rendelt.

□ És saját lelkiismerete sulyán, az asszony önmaga előtt megtörik.

□ A homályban bólogató sötét festményü aranykeretes képek, a nagyvágású bőrhuzatos garszon-

butorok, mind-mind, minden itt környös-körül hirdeti, hogy neki megtévelyedéséért bűnhődnie, vezekelnie kell . . .

□ Van a bűnösség érzetében is valami felemelő.

□ Nem adja vissza a férfi kézszorítását, nem simul többé a vágyódóhoz. Lerázza őt magáról. Büszkén egyenesedik ki előtte.

□ Végső bucsuzóul csak hideg kezét nyújtja. Büszkén, önbizottan.

□ „Kivánom, hogy szerencsés legyen a választása.“

□ S bezáródik mögötte a mult, édességével, költőiségével egyetemben . . .

□ □

□ Másnap ostoroz a rideg valóság.

□ Mogorva kedvtelenséggel temetkezik ujságába a férj. Unottan, szokásszerűleg pöfékeli ebédutáni szivarját.

□ Az asszony átöleli kedvesen, hizelgően. Régi idő óta így először.

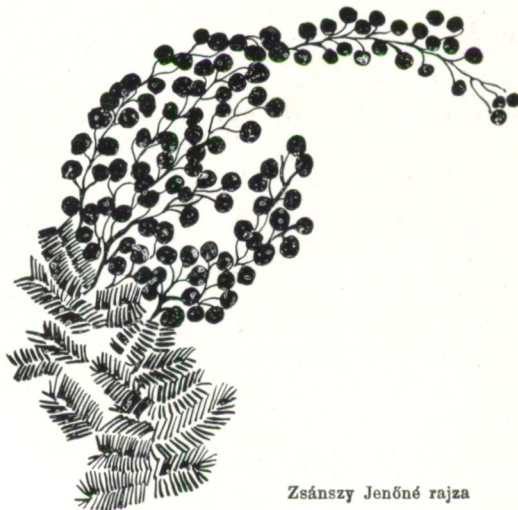
□ A megbánás minden tüzét beleoltja közeledésébe.

□ A férj közönyösen néz fel ujságából . . . azután zavartalanul tovább fujja bodor füstkarikáit.

□ Halk zokogást nyom el egy parányi zsebkendő a szomszéd szobában.

□ Mert van még bűn és van még bűnhődés.

GYÖRY JENŐ.

Zsánszky Jenőné rajza

Az én bánatomnak . . .

*Az én bánatomnak száguldani kell
Termőtlen mezőn és réteken át,
Hol emberek élnek, hol a világ van;
Kiáltani, hogy mindenki hallja:
Van egy leány, a magánynak rabja.*

*A szeme mélytüzű, mint a siri mécs,
Az arca fehér, mint halotti virág;
A lelke egy egész feldúlt kis világ,
Siratja ami nem volt, ami nincs.
Egyedül szive, tiszta szive kincs.*

*Ha kigyúlnak az égen a csillagok,
És karját néha ölelésre tárja:
Csak a silány rét bús virága látja,
Epedése lázas, de hangtalan;
És forróbb, mint melynek visszhangja van.*

*Az én bánatomnak száguldani kell
Bércen, felhőn át, fel a magas égig;
Sikoltani egész világon végig.
A bánatomnak kiáltani kell,
Míg én magam némán hervadok el.*

Bártfai Szabó Aranyos.